

W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie przez Sąd art. 7 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia nr 40/94. Mimo że wnosząca odwołanie wykazała na podstawie dokumentów, że zgłoszony znak towarowy tworzony jest przez kombinację bardzo charakterystycznych elementów odróżniających go znacznie od innych przedstawień na rynku, Sąd wyłącznie uwzględnił mgliste i ogólne zaprzeczenia Urzędu w celu uznania, że zgłoszony znak towarowy nie ma żadnego charakteru odróżniającego. Sąd zastosował surowszą miarę do oceny charakteru odróżniającego rozpatrywanego znaku towarowego niż w przypadku innych, bardziej tradycyjnych znaków towarowych. Zdaniem wnoszącej odwołanie w zaskarżonym wyroku naruszono w ten sposób zasadę oceny ad casum charakteru odróżniającego znaku towarowego. Ponadto, orzekając, że znaczna większość konsumentów nie postrzega oryginalnego wyglądu znaku towarowego jako elementu użytecznego do stwierdzenia pochodzenia rozpatrywanych win musujących, ale woli w tym względzie odnieść się do etykiety, Sąd wyłączył ochronę kształtu opakowania towaru, choć możliwość ta jest wyraźnie przewidziana w art. 4 wymienionego rozporządzenia.

W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie spółka powołuje się na naruszenie przez Sąd art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94, jako że zaskarżony wyrok nakłada wymóg, by zgłoszony znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania w każdym z państw członkowskich Unii. Otóż, odmawiając uznania charakteru odróżniającego w następstwie używania przez znaczącą część kręgu zainteresowanych osób, podczas gdy uznał jednocześnie, że znak towarowy wnoszącej odwołanie uzyskał taki charakter na co najmniej terytorium Hiszpanii, Sąd sformułował zasadę przesadną i nietrafną w świetle wspomnianego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. 1994, L 11, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 78, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 27 kwietnia 2010 r. w sprawie T-110/08 Freixenet przeciwko OHIM, wniesione w dniu 8 lipca 2010 r. przez Freixenet, SA

(Sprawa C-345/10 P)

(2010/C 274/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Freixenet, SA (przedstawiciele: adwokaci F. de Visscher, E. Cornu i D. Moreau)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącej odwołanie

— tytułem żądania głównego: uchylenie wyroku Sądu z dnia 27 kwietnia 2010 r. oraz stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 listopada 2007 r. i stwierdzenie, że zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 32 540 spełnia wymogi publikacji w świetle art. 40 rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 39 rozporządzenia nr 207/2009];

— ewentualnie, uchylenie wyroku Sądu z dnia 27 kwietnia 2010 r.;

— w każdym przypadku obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie powołuje się na trzy zarzuty w uzasadnieniu swojego odwołania.

W ramach zarzutu pierwszego powołuje się co do istoty na naruszenie prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu, art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 73 (zdanie drugie) i art. 38 (ust. 3) rozporządzenia Rady nr 40/84 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾ [obecnie art. 75 (zdanie drugie) i art. 37 (ust. 3) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽²⁾].

Pierwsza część tego zarzutu dotyczy naruszenia zasady kontradyktoryjności. Według wnoszącej odwołanie, a wbrew temu, co orzekł Sąd w zaskarżonym wyroku, Izba Odwoławcza OHIM przeprowadziła w decyzji, która została zaskarżona przed Sądem, nową ocenę charakteru odróżniającego znaku towarowego wnoszącej odwołanie bez umożliwienia jej ustosunkowania się do tej nowej oceny. W tym względzie przedstawione przez Sąd uzasadnienie decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej jest nietrafne i niewystarczające w odniesieniu do zasady rzetelności postępowania i poszanowania prawa do obrony. Zaskarżony wyrok narusza zdaniem wnoszącej odwołanie również zasadę prawa do obrony i rzetelności postępowania wskutek orzeczenia, że Urząd może powiadomić wnoszącą odwołanie o

szeregu okoliczności faktycznych, wskazując jej, że zamierza oprzeć swoją odmowną decyzję na tych okolicznościach, a następnie po otrzymaniu pisemnych uwag wnoszącej odwołanie w przedmiocie tych okoliczności, postanowić o przynajmniej częściowym nieuwzględnieniu ich i o oparciu swojej decyzji na ocenie odmiennej pod względem faktycznym i koncepcyjnym bez umożliwienia wnoszącej odwołanie przedstawienia jakichkolwiek uwag.

W ramach drugiej części wnosząca odwołanie zarzuca zasadniczo naruszenie przez Sąd wymogu uzasadnienia, ponieważ w zaskarżonym wyroku nie można było uznać za wystarczająco uzasadnioną decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej w przedmiocie stosowania art. 7 ust. 1 lit. b), jako że nie wymieniono w niej żadnych dokumentów, na których miała się opierać, ani orzec, że odesłanie do dowodów było zbyteczne, ponieważ Pierwsza Izba Odwoławcza oparła się rzekomo na „wnioskach wyciągniętych z doświadczenia praktycznego”. Ponadto niepewność co do okoliczności i dokumenty, na których Urząd i Sąd oparły się, mają wpływ zarówno na prawo do obrony, jak i wymóg uzasadnienia na podstawie art. 73 wymienionego rozporządzenia nr 40/94.

W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie przez Sąd art. 7 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia nr 40/94. Mimo że wnosząca odwołanie wykazała na podstawie dokumentów, że zgłoszony znak towarowy tworzony jest przez kombinację bardzo charakterystycznych elementów odróżniających go znacznie od innych przedstawień na rynku, Sąd wyłącznie uwzględnił mgliste i ogólne zaprzeczenia Urzędu w celu uznania, że zgłoszony znak towarowy nie ma żadnego charakteru odróżniającego. Sąd zastosował surowszą miarę do oceny charakteru odróżniającego rozpatrywanego znaku towarowego niż w przypadku innych, bardziej tradycyjnych znaków towarowych. Zdaniem wnoszącej odwołanie w zaskarżonym wyroku naruszono w ten sposób zasadę oceny ad casum charakteru odróżniającego znaku towarowego. Ponadto, orzekając, że znaczna większość konsumentów nie postrzega oryginalnego wyglądu znaku towarowego jako elementu użytecznego do stwierdzenia pochodzenia rozpatrywanych win musujących, ale woli w tym względzie odnieść się do etykiety, Sąd wyłączył ochronę kształtu opakowania towaru, choć możliwość ta jest wyraźnie przewidziana w art. 4 wymienionego rozporządzenia.

W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie spółka powołuje się na naruszenie przez Sąd art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94, jako że zaskarżony wyrok nakłada wymóg, by zgłoszony znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania w każdym z państw członkowskich Unii. Otóż, odmawiając uznania charakteru odróżniającego w następstwie

używania przez znaczącą część kręgu zainteresowanych osób, podczas gdy uznał jednoczenie, że znak towarowy wnoszącej odwołanie uzyskał taki charakter na co najmniej terytorium Hiszpanii, Sąd sformułował zasadę przesadną i nietrafną w świetle wspomnianego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. 1994, L 11, s. 1.

(²) Dz.U. L 78, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Verwaltungsgesichtshof (Austria) w dniu
12 lipca 2010 r. — Zollamt Linz Wels**

(Sprawa C-351/10)

(2010/C 274/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zollamt Linz Wels

Strona pozwana: Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Salzburg

Inna strona postępowania: LAKI D.O.O.E.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 558 ust. 1 w związku z art. 555 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. (¹), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 993/2001 z dnia 4 maja 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że niedozwolone użycie środka transportu w ruchu wewnętrznym ma miejsce już w przy załadunku i rozpoczęciu przewozu, jeżeli używany handlowo pojazd uzyskał zezwolenie na ruch wewnętrzny między dwoma państwami członkowskimi, załadunek następuje w jednym z obu państw członkowskich, ale miejsce przeznaczenia (zaplanowane miejsce rozładunku) znajduje się w innym państwie członkowskim niż te dwa i brak jest zezwolenia obejmującego to inne państwo członkowskie?